

НАСТАВНА ЦЕЛИНА 8: Правила и закон Каква правила су потребна једном друштву?

Неки видови закона су неопходни за поштено и успешно вођење било којег друштва. Закони се примењују у свим ситуацијама и према свима унутар неке државне заједнице, иако постоје одређене групе, као што су деца, на које се закони не примењују док не наврше одређене године живота.

Закон се може поделити на грађанско и кривично право. Грађанско право обезбеђује начин решавања несугласица међу појединцима и групама људи. Кривично право се бави понашањем за које је држава одлучила да мора да буде обесхрабрено или спречено.

Међутим, закони никада не могу бити савршени. Они су људска творевина и траже измене. Могу постати превазиђени, неефикасни или једноставно неправедни према одређеним скупинама друштва.

Закон се никада не може одвојити од политике, зато што се закони доносе и мењају унутар политичких система. У демократском политичком систему, важно је да сви грађани имају једнако право гласа. Такође је важно да се закон једнако примењује на све грађане, и да нико није изнад закона. Овај појам је понекад познат под именом владавина права.

Коначно, закони треба да буду у складу с људским правима. Ово је веома важно, како бисмо били сигурни да су закони праведни и да се не злоупотребљавају као средство угњетавања или диктатуре. Већина демократских система се, према томе, ослања на писане уставе који обезбеђују оквир људских права, који стоји изнад закона неке државе. Неке државе су, такође, основале уставне судове који одлучују да ли су закони у складу с уставом или не.

Учење за образовање за демократско грађанство и људска права

Кроз овај низ часова ученици ће:

- развити веће разумевање појма права и његове важности у демократском друштву;
- препознати да је основна сврха права помагање људима и заштита друштва;
- развити веће поштовање за идеју владавине права;
- више сазнати о правном систему у сопственој држави.

НАСТАВНА ЦЕЛИНА 8: Правила и закон

Каква правила су потребна једном друштву?

Тема часа	Васпитно-образовни циљеви часа	Задаци	Наставна средства	Методе
Лекција 1: Добар закон – лош закон	Бити свестан и разумети факторе који одређују шта је то што чини да један закон буде добар.	Дискутовати о школским правилима и одредити шта је то што школско правило чини добрим. Дискутовати о законима и одредити шта чини добар закон. Критички испитати неку правну област у држави, нпр. законе у вези с алкохолом. Предложити и образложити ново школско правило или закон.	Две картице за сваког ученика – једна са словом „А“ (зелена), а друга са словом „Б“ (црвена). Наставни лист – "Закони везани за алкохолу у нашој земљи". Фломастери и велики лист папира за сваку групу од четири до шест ученика. Флип -чарт табла или велики лист папира.	Дискусија у разреду. Рад у малим групама.
Лекција 2: У ком узрасту?	Истражити како се закон примењује на младе људе.	Законски одредити године када млади људи добијају право да учествују у различитим активностима као и одрасли људи. Размотрити колико су актуелни закони прихватљиви за младе.	Три велика знака „А“, „Б“ и „В“, постављају се на три различита зида у учионици. Копије наставног листа 8.1, по један за два ученика. Маркери, фломастери и велики папир за сваку групу од 4-6 ученика.	Рад у паровима или малим групама Дискусија у разреду.
Лекција 3: Ви креирате закон	Да се испита питање да ли млади, који су прекршили закон, треба уопште да буду кажњени, и ако треба – како.	Размотрити различите факторе (казна, одвраћање, рехабилитација) који се узимају у обзир када се одлучује која је праведна казна за злочин.	Копија приче (8.2), задатак и додатне информације за наставника.	Рад у малим групама и дискусија у разреду.
Лекција 4: Доказни поступак	Разумети извођење доказа и доказни поступак на суду.	Размотрити врсте доказа које треба узети у обзир на суду и оне које би било погрешно користити.	Картице за дискусију (наставни лист 8.2) за сваку групу од 4-6 ученика.	Рад у малим групама и дискусија у разреду.

8.1 Додатне информације за наставнике Интеграција, не криминализација

Томас Хамарберг (Thomas Hammarberg), Комесар за људска права Савета Европе

У многим европским земљама, тинејџери нису ти који чине већину у криминалној статистици. Такође, стопа малолетничке деликвенције остаје мање-више стабилна из године у годину на целом континенту.

То не значи да проблем није значајан. Забрињавајући тренд, на који су указале неке земље, јесте да су неки деликти, које су починили малолетници, постали насилнији и озбиљнији. То је само по себи забрињавајући знак (...).

Тренутно постоје две различите тенденције у Европи. Једна је да се смање године за кривичну одговорност и да се иза браве стави више деце млађег узраста. Други тренд је - у духу Конвенције УН о правима детета – да се избегне криминализација и да се унутар породице или друштва пронађу алтернативе затвору.

Залажем се за други приступ. У томе ме подржава не само Конвенција УН већ и Европска мрежа омбудсмана за заштиту права деце. У изјави из 2003. године најмање двадест један државни омбудсман је истакао да су деца која су у сукобу са законом, пре свега деца која ипак имају људска права.

Предложили су да се старосна граница за кривичну одговорност не смањује, већ повећа – с циљем да се прогресивно достигне узраст од осамнаест година – а да се испробају иновативни системи реаговања на кривична дела малолетника испод тог узраста заснивају суђењу које ставља нагласак на њихово образовање, реинтеграцију и рехабилитацију.

Конвенција о правима детета – коју су ратификовале све европске државе – тражи од влада да утврде најнижи узраст у којем деца не подлежу казном закону. Овај документ не наводи прецизно код којег узраста би се повукла граница. Међутим, Комитет који надгледа примену Конвенције изразио је забринутост због ниске старосне границе у неким земљама. У већини европских земаља, деца се сматрају кривично одговорним у доби између 12 и 15 или 16 година, али постоје и примери где је старосна граница седам, осам и десет година.

Иако је порука Конвенције о правима детета да криминализацију деце треба избегавати, ово не значи да би се према малолетним преступницима требало понашати као да немају никакве одговорности. Напротив, важно је да се малолетни преступници сматрају одговорним за своја дела и, на пример, да учествују у поправљању штете коју су узроковали.

Питање које се поставља јесте која врста механизма би требало да замени стандардни систем кривичног права у таквим случајевима. Поступци би требало да препознају штету нанету жртвама и да натерају младог преступника да схвати да дотично дело није прихватљиво. Такав одвојени механизам намењен малолетницима треба да распознаје кривицу и санкције које резултирају рехабилитацијом.

Процес кажњавања сматрамо различитим од убичајеног кривичног поступка. У малолетничком праву не би требало да буде казне по заслуги. Намера је да се успостави одговорност и, у исто време, афирмише реинтеграција. Млади преступник би требало да научи лекцију и никада не понови недело.

То у стварности није баш лако. Захтева иновативне и корисне санкције од стране заједнице. У принципу, родитељи или други законски старатељ преступника треба да буду укључени, осим уколико то није контрапродуктивно за рехабилитацију детета. Који год процес био у питању, треба да постоји могућност да дете оспори оптужбе или поднесе жалбу.

Занимљив поступак „поравнања“ уведен је у Словенији. Тамо, случај оптуженог малолетника може да се пребаци на посредника ако се с тим сложе тужилац, жртва и оптужени. Посредник

покушава да постигне споразум који би задовољио како жртву тако и оптуженог, те се на тај начин избегава суђење.

Један аспект би требало додатно нагласити: важност тренутне реакције на преступ. Одложени поступци, што је данас проблем у више европских земаља, посебно су неповољни код малолетних преступника чија недела би ваљало видети као директан позив у помоћ. (...)

Томас Хамарберг (Thomas Hammarberg), комесар за људска права Савета Европе, одломак из текста "The human rights dimension of juvenile justice", презентованог на Конференцији генералних тужилаца Европе (Conference of Prosecutors General of Europe), Москва, 5-6 јула 2006. Извор <http://www.coe.int/t/commissioner/>

8.2 Додатне информације за наставнике

Конвенција о правима детета

Усвојена 20. новембра 1989, Генерала скупштина УН.

Члан 37

Стране уговорнице ће обезбедити да:

(а) ниједно дете не буде подвргнуто мучењу или другом окрутном, нехуманом или понижавајућем поступку или кажњавању. Ни смртна казна, ни доживотни затвор, без могућности ослобађања, неће бити досуђени за дела која изврше особе млађе од 18 година;

(б) ниједно дете не буде незаконито или произвољно лишено слободе. Хапшење, задржавање у притвору и затварање детета ће бити у складу са законом и примењено једино као последња могућа мера и то на најкраћи могући временски период;

(ц) са сваким дететом лишеним слободе буде хумано поступано и уз поштовање урођеног људског достојанства и на начин који уважава потребе особа њиховог узраста. Посебно, свако дете лишено слободе биће одвојено од одраслих, изузев уколико се сматра да то није у интересу детета, и имаће право да одржава контакте са својом породицом путем преписке И посета, осим у изузетним околностима;

(д) свако дете лишено слободе имаће право да му одмах буде омогућен приступ правној и другој одговарајућој помоћи, као и право да побија законитост тог лишавања слободе пред судом или другим надлежним, независним и непристрасним органима и на брзу одлуку у сваком таквом поступку

Члан 40

(...) 3. Стране уговорнице ће настојати да подстичу стварање закона, поступака, органа и установа који се изричито односе на децу и баве децом за коју се тврди, која су оптужена или за коју је утврђено да су прекршила кривични закон, а посебно:

(а) утврђивање најниже старосне границе испод које деца не могу бити сматрана способном за кршење кривичног закона;

(б) доношење мера, кадгод је могуће и пожељно, за поступање са таквом децом, без прибегавања судском поступку, с тим да буду у потпуности поштована људска права и законска заштита.

4. Биће стављен на располагање широк спектар мера, као што су брига, усмеравање, надзор; правна помоћ, условно кажњавање; прихват; образовање и програми стручне обуке и друге алтернативе институционалној бризи како би се обезбедило да се са децом поступа на начин који одговара њиховој добробити и који је сразмеран, како околностима, тако и учињеном.

Извор: *Rolf Gollob/Peter Krapf: Exploring children's rights. Lesson sequences for primary schools. EDC/HRE, Vol. V, Strasbourg 2007, pp. 7*

За даље читање препоручујемо: Cyndi Banks, *Criminal justice ethics*, Thousand Oaks, 2004. A PDF version of Chapter 5, *The Purpose of Criminal Punishment*, is available at <http://www.sagepub.com>